

**НИКОЛАЙ РАЙНОВ**  
**ЖЕНАТА С ОГНЕНА КОСА**  
**ИНДИЙСКА ПРИКАЗКА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Имало едно време в Индия един богат търговец. Той живеел щастливо с жена си, почитан от всички. Но те си нямали деца. Жената постоянно тъгувала, а веднъж се разплакала, отишла при мъжа си и му казала:

— Защо съм толкова нещастна, че нямам деца? Поне едно да имах, щях да бъда доволна!

Мъжът отговорил на нейната жалба с тия думи:

— Ако ти нямаш дете, сестра ти има девет. Защо не осиновиш едно от тях?

Жената отишла при сестра си и взела най-малкия ѝ син, за да го отгледа. Тя го обикнала от все сърце и го възпитала като своя рожба.

Минали се няколко години. Момчето тръгнало на училище. Веднъж, като се връщало вкъщи, то се сбило с един другар, който го повалил на земята и го набил. То с плач се върнало вкъщи. Майка му измила и превързала раните му, но не се спуснала да гони другото момче, като си мислела тъй: „Ако хвана онова момче и го накажа, то ще си отмъсти двойно на моето. По-добре да го оставя.“ Ала детето започнало да мърмори:

— Личи си, че не си ми истинска майка! Да ми беше майка, не би се стърпяла и би дала на онова зло момче да разбере, та да не ме закача друг път.

Жената чула тия думи и се огорчила. Решила да върне детето на сестра си.

На мъжа си тя казала:

— Ти знаеш колко обичам момчето, как се грижех за него цели седем години, а все пак то не ме обича, както обича майка си, която никак и не вижда. Сега видях, че не струва да се отглежда чуждо дете. Аз няма да се успокоя, докато не измоля син от Махадева.

— Ти си изгубила ума си — рекъл мъжът. — Къде ще намериш Махадева? Той живее на небето, а ти не знаеш пътя, който води натам.

— Ще отида да го потърся — рекла жената, — ще го търся, докато го намеря. Няма да се върна вкъщи, додето не се уверя, че молитвата ми е чута.

Още същия ден тя напуснала своя дом. Дълго се скитала жената из джунглите, много дни и нощи прекарала в пустинята, като оставила далеч родната си страна, и най-после стигнала до една голяма река. Седнала да си почине и видяла, че край реката седят още две жени,

дошли също отдалеч. Едната била царица и се казвала Коплинга, а другата — танцовачка.

Трите жени учудено се гледали една друга: никоя от тях не очаквала да срещне някого в това пустинно място.

Царицата заговорила първа:

— Коя си ти и къде отиваш? — попитала тя жената на търговеца.

— Аз съм жена на търговец, ида от далечна страна; търся Махадева. Той е милостив, та ще го помоля да ми дари дете. А ти, благородна жено, коя си и къде отиваш? — попитала тя царицата.

— И аз съм като тебе — с въздишка промълвила Коплинга, — макар да съм царица. Нямам деца, та съм тръгнала да търся Махадева, за да измоля от него детенце. А ти коя си и къде отиваш? — обърнала се Коплинга към третата жена.

— Аз съм танцовачка и също нямам деца; и аз търся Махадева, за да изпрося от него дете.

— Тогава да вървим заедно — предложила жената на търговеца.

Царицата и танцовачката се съгласили. И трите жени тръгнали на път.

Те вървели дълго и навлизали все по-навътре в пустинята. Никъде не срещали жив човек, никъде не се решавали да пренощуват. Краката им подпухнали от ход и се разранили, дрехите им се разкъсали. Те се хранели с диви плодове и корени. Най-сетне стигнали до брега на една много голяма река и се спрели в отчаяние: пред тях течал страшен огнен поток. Не знаели как да минат отвъд. Царицата и танцовачката заплакали:

— Защо бяха тия страдания и тревоги? Как да отидем по-нататък?

Но жената на търговеца не се отчайвала.

— Трябва ли да се спрем сега, когато вече толкова дълъг път сме изминали? — рекла тя. — Хайде да преминем през огъня!

И тя смело се хвърлила в огнените вълни. Ала спътниците ѝ не посмели да я придружат.

— Вървете без страх — викала им през това време жената отсрещ реката, — огънят не пари!

Но жените се боели:

— Ние ще те чакаме тук. Ако намериш Махадева, кажи му и за нас.

Жената на търговеца излязла на другия бряг. Навлязла в дива страна, дето на всяка крачка срещала слонове, диви бикове, лъвове, тигри и мечки. Те ръмжели към нея от всички страни и ѝ се зъбели. Ала жената безстрашно минавала край тях. Тя си мислела: „По-добре да загина тук, отколкото да се върна, без да достигна целта си.“ И дивите зверове я пропуснали да мине, без да я нападнат. В това време великият Махадева гледал от облаците към земята. Дожаляло му за жената, която вече дванадесет години се скитала с надежда да го срещне. Той посадил сред пустинята мангово дърво, до него направил извор, а сам той се превърнал на факир и застанал под дървото. Но жената била толкова дълбоко замислена, че не видяла ни факира, ни извора, ни дървото. Тогава факирът я повикал:

— Жено, жено, къде бързаш? Ела си почини!

Тя го погледнала и казала:

— Защо се грижиш за мене, благочестиви отче? Чети си молитвата и ме остави да си вървя!

— Спри се — извикал той повторно. — Изслушай ме!

Тя се спряла. Тогава Махадева се изправил пред нея, но не в образ на факир, а в пълния блясък на небесен господар. Жената паднала пред краката му.

— Къде бързаш, жено, кажи ми!

— Търся Махадева: дванадесет години скитам из пустинята и го диря, искам да го помоля да ми подари дете.

— Не го търси вече — властно отговорил Махадева. — Вземи това манго. — И той ѝ подал един плод от чудното дърво. — Изяж го и си иди; твоята молитва е чута.

Тогава жената си спомнила за двете си спътници и рекла:

— Господи, ние сме три, но двете останаха при огнената река: те се уплашиха от страшния поток. Бъди милостив, подари и на тях деца.

А Махадева казал:

— Ако искаш, раздели с тях своето манго и те ще имат деца.

Махадева изчезнал, а жената, весела и щастлива, тръгнала към мястото, дето с нетърпение я очаквали царицата и танцувачката.

— Аз намерих Махадева — той ми даде вълшебно манго и ми позволи да го разделя с вас, за да имаме деца и трите.

Тя смачкала сочния плод, дала сока на царицата, кората на танцувачката, а ядката оставила за себе си.

И трите жени се върнали весели. Царицата и танцувачката скоро стигнали в своята страна, а жената на търговеца трябвало да върви още дълго време, докато стигне до града, дето живеел мъжът ѝ.

Тя толкова отслабнала и се изменила през време на пътуването, че роднините ѝ едва я познали и всички ѝ се изсмели. Дори търговецът казал на жена си:

— Не виждам полза от твоето дълго скитане; ти се върна окъсана като просякиня, та всички ти се смеят.

— Нека се смеят — спокойно отговорила тя. — Аз видях Махадева, изядох вълшебното манго и ще имам дете.

Така и станало. След няколко месеца на търговеца се родил син. В същото време и царицата родила дъщеря, и танцувачката — също.

И трите жени били щастливи; всяка известила на своите роднини и познати и според състоянието си дала угощение на бедните — от благодарност към Махадева. Жената на търговеца нарекла своя син Койла за спомен на манговата ядка; танцувачката нарекла дъщеря си Маули, в чест на сладката обвивка на плода, а малката княгиня кръстили Чандра, понеже била хубава и нежна като светлата луна. Чандра била толкова хубава и мила, че един неин поглед покорявал всички сърца. Тя била най-хубавото дете в цялата страна, а поразително било това, че се родила с две скъпи гривни на краката: тия гривни растели заедно с нея. Такива гривни никой не бил виждал: скъпоценните камъни по тях блестели като звезди, а около тях висели мънички златни звънчета, които звънели, когато някой се приближи към детето. Бащата и майката не можели да се нагледат на момичето. Скоро били изпратени по цялото царство пратеници да свикат учените брамини, за да се узнае съдбата на княгинята. Събрали се мъдрите старци от всички краища на страната. Дълго мълчалите, най-последен най-мъдрият от тях рекъл:

— Ако искате да спасите царството, отдалечете детето от страната: след време то ще подпали цялата държава.

Царят се разтреперал от гняв:

— Ти си лъжец! — извикал той. — Ти ще отговаряш с главата си за тези думи.

— Моята шава е в твоя власт — покорно отговорил ученият брамин, — но не ме укорявай в лъжа! Нека донесат малко вълна, аз ще ти докажа, че не лъжа.

Донесли вълна. Браминът я допрял до косата на детето. Вълната веднага пламнала и изгоряла до влакно, като опърлила ръцете на околните.

— Както изгоря сега вълната, тъй един ден ще изгори и цялата страна, ако княгинята е жива — повторил браминът.

Всички придворни изплашено се спогледали.

— Ако е тъй — мрачно решил царят, — нека веднага махнат детето.

Напразно плакала и се молела царицата, напразно раздумвала мъжа си да отмени суровата заповед. Той бил упорит. Заповядано било да сложат детето в голям ковчег, да го занесат отвъд царството и да го хвърлят в една голяма река, която са вливала в морето. Царицата поръчала великолепен ковчег от скъпо дърво, окован със злато и скъпоценни камъни, турила грижливо детето в него и казала да го пуснат в реката.

Ковчегът не потънал. Той плувал дълго, докле стигнал в страната, дето живеел оня търговец с жена си. Когато веднъж търговецът излязъл край реката, забелязал плуващия ковчег.

— Ей, приятелю! — извикал той на рибаря, който простираше наблизко мрежата си. — Хвани онзи ковчег и ми го донеси тук. Той ще бъде твой, а каквото има в него, ще бъде мое.

Рибарят хвърлил мрежата и изтеглил ковчега на брега.

В него спяло хубаво дете. И то не просто дете, а княгиня, понеже дрехите ѝ били златни, а на малките ѝ крачета сияели две чудни гривни. Когато търговецът се навел над нея, малката царска дъщеря се събудила и с усмивка протегнала ръчички към него.

Това го пленило.

— Вземи сандъка — казал той на рибаря, — а детето ще бъде мое.

Рибарят останал доволен от делбата: той имал много деца, а бил беден; търговецът бил богат, но имал само един син.

Той занесъл момиченцето у дома си.

Жената обикнала детенцето и го гледала като родна дъщеря. А когато проходило, тя го сгодила за своя син Койла.

Години минали. Търговецът и жена му умрели, а Койла и Чандра пораснали и се оженили. Койла бил мъжествен и силен като млад лъв,

а Чандра — стройна и нежна като палма, със спокойно и прекрасно лице като сребърния месец.

През това време Маули, дъщерята на танцовачката, също пораснала и станала много хубава девойка. Гласът ѝ бил като на чучулига и толкова звънлив, че се разнасял из въздуха на дванадесет дни път. Майка ѝ постоянно ходела от място на място, като се спирала ту в един, ту в друг град, тъй че веднъж се озовала с дъщеря си близо до царството, дето живеели Койла и Чандра.

Койла се разхождал из околностите на града. Отдалеч стигнали до него звуци на чудна песен. Той тръгнал очарован по посока на гласа, за да види певицата. Гласът ту замлъквал, ту отново се чувал. Койла все вървял, навлязъл в джунглите, вървял ден, вървял два. Гласът сякаш започнал да се чува по-ясно, но все още никой не се виждал, а Койла продължавал да върви. Той вървял единадесет дни. Най-после на дванадесетия излязъл на поляната, дето бил разположен станът на танцовачката. Мъжът видял прелестна девойка в сред огромна тълпа народ. Тя пеела и танцувала пред очарованите зрители и размахвала над главата си цъфнало клонче.

Койла бил толкова поразен от нейното чудно пеене, че се спрял като закован на полянката.

Замлъкнала песента и всички се струпали около певицата.

— О, чудна девойко! — викали всички. — Не ни напущай, остани тук! Избери си мъж по сърце, вземи когото щеш от нас и живеј тук.

Девойката помислила малко.

— Нека бъде, както искате! — засмяно решила тя. — Ловете клончето! На когото падне, той ще ми бъде мъж. И тя размахала клончето, завъртяла го три пъти над главата си и с всички сили го хвърлила.

Клончето прелетяло над тълпата и преди Койла да се опомни, паднало на рамото му.

Всички се спуснали към щастливия избраник и се спрели смаяни: той им се видял толкова хубав, че не приличал на прост смъртен. Дали не е слязъл при тях някой от боговете? Хората го заобиколили и радостно го повели към стана.

— На тебе се падна клончето! Ти ще бъдеш мъж на нашата Маули.

Напразно се опитвал Койла да се освободи:

— Аз дойдох само да послушам — казал той — и не мога да остана тук. Аз не съм от тази страна и си имам жена.

— Това не важи — викали всички, — твоята съдба ти е отредила да останеш тук. Ти ще бъдеш мъж на хубавицата Маули. Нейният глас звучи вълшебно, танците ѝ пленяват погледа. Ти трябва да станеш неин мъж: изборът падна върху тебе.

Койла се чудел какво да прави. В това време му поднесли чаша с вълшебно питие. Той го изпил, без да подозира нещо, и изведнъж забравил целия си предишен живот, оженил се за хубавата певица и останал с нея в стана. Тъй се минали няколко месеца. Койла безгрижно живеел при чергарите, без да прави нещо: наслаждавал се от песните на Маули и от чудните ѝ танци. Но веднъж майката на Маули се приближила до зетя си и казала:

— Зетко, виждам, че си много ленив: толкова време вече живееш с нас, а полза от тебе няма. Ние трябва да те храним и обличаме. Време е да се стреснеш: или намери пари, или напусни нашето жилище!

Тия остри и оскърбителни думи накарали Койла да се опомни. Той за пръв път си спомнил за своята родина и за Чандра и в него се събудило страстно желание да се отърве от Маули и да се върне.

— Пуснете ме — казал той на чергарите. — Моята жена има две скъпи гривни. Едната от тях ще ви заплати пребогато всичките разноски за мене.

Чергарите се съгласили. Койла се върнал вкъщи. Чандра отначало не искала и да чуе, когато Койла ѝ разказал за своята женитба и поискал да му даде гривната си.

— Ти си тръгнал да скиташ по света, без да мислиш, че ме оставяш сама. Ти си се оженил за танцувачката и спокойно си живял между нейните близки, а сега си се върнал да вземеш с измама гривната ми, която се е родила с мене и е порасла заедно с мене. Ти искаш да я подариш на втората си жена. Не. Върни се при нея и при своите приятели, няма да ти дам гривната!

Койла спокойно изслушал укора на жена си:

— Аз съм виновен пред тебе, но те ме опиха с вълшебно питие и аз те бях забравил. А сега чувствавам, че никого не обичам освен тебе, ала не искам да бъда безчестен пред онези: дай ми да се разплатя с тях и веднага ще се върна.



Чандра си помислила, па най-сетне дала на мъжа си гривната, но му предложила да го придружи. Койла се съгласил с радост. Те стигнали до столицата на съседната страна и се отбили да си отдъхнат в къщицата на една стара млекарка. Бабичката любезно ги посрещнала, нахранила ги и ги прибрала да пренощуват. На другия ден Койла казал на жена си:

— Остани тук, бабата ще се грижи за тебе, а аз ще отида в града и ще продам гривната.

Чандра пуснала мъжа си. Ни той, ни тя подозирали, че царят на тази страна и неговата жена са родители на Чандра.

Няколко време преди Койла и Чандра да отидат в оная страна, Коплинга дала две гривни на придворния златар да ги почисти. Над къщата на златаря растяло високо дърво, а на него били свили гнездо орел и орлица с орлета. Орлетата много шумели и досаждали на търговеца и семейството му. Веднъж златарят се качил на дървото, свалил гнездото и убил малките. Орлите се върнали скоро и решили да отмъстят на златаря. Орелът съгледал в работилницата едната скъпоценна гривна на царицата, спуснал се и я отнесъл.

Златарят изпаднал в отчаяние. „Какво ще правим сега? — въздишал той. — Целият ми имот няма да стигне да купя такава гривна, а да направя нова, ще трябва много години работа. Дали да кажа, че съм я изгубил? Няма да повярват: ще помислят, че съм я откраднал, и ще ме съдят.“ Когато на следния ден царицата изпратила за гривните си, той отговорил:

— Още не са готови, ще ги донеса утре.

Тъй правил много дни поред. Омръзнало на пратениците и те почнали да му се заканват; тогава златарят изпратил едната гривна, добре изчистена, и помолил да съобщят на царицата, че втората ще бъде готова след няколко дни. А той в това време продължавал да търси някаква скъпа гривна, с която да замени изгубената, но все не можел да намери.

Тъкмо тогава Койла влязъл в града, отишъл на пазара, постлал едно килимче, сложил на него гривната и седнал да чака купувачи. Той бил толкова хубав, че приличал на същински княз, макар че бил скромно облечен, а гривната блестяла като слънце. Всички се заглеждали в него: всеки харесвал гривната, обаче никой не я купувал.

— Кой може да купи такава скъпо нещо? — казвали всички, като поклащали глава. — Само царицата може да носи такава гривна.

Свечерявало се вече и Койла се готвел да си отива, когато се приближил до него златарят. Той отведнъж разбрал какво ценно украшение се продава. „Трябва някак си да взема тая гривна“ — помислил си той, но нищо не казал на хубавеца продавач, а отишъл при жена си, па ѝ казал:

— Иди веднага при онзи чужденец, заговори се с него любезно и го убеди да дойде у нас да си отдъхне и да пренощува. Трябва да му вземем гривната. Тя е по-скъпа от царицината, ала много прилича на нея и никой няма да разбере, че е сменена.

Жената тръгнала напред, а мъжът — след нея. Те предумали Койла да им отиде на гости:

— Почини си у нас, пренощувай, а утре пак ще излезеш на пазара.

Те го нахранили богато и му приготвили удобно легло. А на сутринта още в зори търговецът вдигнал тревога, изпратил за стража и заповядал да заведат Койла на съд в двореца.

— Той открадна гривната, която царицата ми беше дала да почистя, и искаше да я продаде на пазара.

Напразно уверявал Койла, че е невинен, и обяснявал, че тази гривна е на жена му: никой не искал да вярва на чужденеца. Закарали го в двореца и златарят го обвинил пред царя:

— Този човек открадна гривната на царицата: трябва да бъде наказан.

Повикали царицата, да ѝ покажат гривната, но щом я погледнала, тя познала гривната на Чандра, своята дъщеря, и се заляла в сълзи.

— Не, не, тази не е моята гривна, господарю! Това не е изделие на смъртни ръце! Погледни, тя не прилича на моята. Чуваш ли я как звъни, как всички звънчета звънят, щом се приближиш до тях? Това е гривната на моята дъщеря... Отде е тя? Как е попаднала тук, в този град, на пазара? Навярно златарят е откраднал моята гривна, а сега я е сменил. Разпитай го, научи по-подробно всичко. Не му вярвай! Смъртна ръка не работи тъй! Това е гривната на моята Чандра.

Всички с жал гледали царицата; те били уверени, че се е побъркала. Отвели Коплинга, почнали да разглеждат скъпоценното украшение и едногласно решили, че тъкмо такава е била гривната на

царицата и че смелият крадец трябва да бъде наказан. Златарят тържествувал. Занесли гривната на царицата. Тя със сълзи на очи я заключила в хубаво сандъче, отделно от другите скъпоценности.

Стражата отвела Койла извън града, в джунглите. Там решили да му отрежат главата, но той помолил да му позволят сам да се убие. Сложил пред гърдите си остър нож и паднал на него. Ножът бил толкова остър, че разсякъл мъжа тъкмо на две половини. Тъй го оставили и да лежи.

Когато вестта за смъртта обиколила града, мнозина, които били видели миналия ден продавача на пазара, почнали да се вълнуват.

— Тази работа не е чиста. Царят е прибързал. Тоя мъж не е откраднал гривната. Не може той да се реши тъй открито да продава на пазара крадено нещо. Такъв хубавец, такъв благороден наглед! Не, царят е бездруго измамен от зли хора.

И всички съжалявали нещастния продавач, мнозина дори плакали за него. За да тури край на всичко, царят издал заповед, с която под страх на смърт забранил да се говори за случката и да се проливат сълзи за загиналия. Народът млъкнал: никой вече не смеел да каже дума за убития чужденец.

Рано сутринта през този ден, когато се случило това, старата млекарка, у която гостувала Чандра, занесла на гостенката си чаша с мляко. Щом сръбнала, Чандра отстъпила в ужас.

— Бабичко, какво си направила. Устата ми е пълна с кръв!

— Какво думаш, гълъбице, сигурно лош сън си сънувала! Каква кръв! Прясно топло млечице. Опитай, мое дете, опитай още веднъж, успокой се!

Чандра пак допряла устните си до чашата:

— Не, не мога: това е чиста кръв!

И тя заплакала.

— Навярно ужасно нещастие се е случило. Цяла нощ сънувах страшни сънища, тази сутрин сватбената ми огърлица се скъса, а сега това мляко стана на кръв... Пусни ме, бабичко, пусни ме! Аз ще отида да потърся съпруга си: той трябва да е загинал.

— Не, мое дете — спряла я бабичката, — няма да те пусна. Ти си толкова хубава, че не бива да вървиш сама по улиците в тоя чужд град. Твоят мъж няма да бъде доволен, ако се върне и не те намери тук. Ще

те откраднат, ще те отведат като робиня. Имай търпение: аз ще отида в града и ще потърся съпруга ти. Жив или мъртъв ще ти го доведе.

В града бабата тръгнала бавно по улиците и започнала да се вглежда — дано види някъде Койла или да чуе нещо за него. Но по улиците не се виждал никой и нищо не се чувало: всички се боели да нарушат заповедта. Това усъмнило жената и тя почнала още по-внимателно да разглежда всяко ъгълче и всички улички около пазара, дано срещне Койла. А през това време не преставала да се провиква, като минавала по една и съща улица:

— Мляко, кой иска мляко? Масло, кой иска масло? Сирене, продавам сирене!

Една жена, която през цялото време любопитно я наблюдавала през прозореца, я повикала:

— Стрино, ей, стрино! Защо говориш глупости? Ти вече шест пъти мина по нашата улица и шест пъти извика, че продаваш различни неща в един и същи съд. Може да си помислят хората, че нямаш повече ум в главата си от вчерашния хубавец! Той цял ден седя на едно място с една гривна, а оттам отиде право в гроба.

— За кого говориш? — рекла старата.

— Ти сигурно не си от града, щом нищо не знаеш. Забранено е да се приказва за това: царят се закани да обеси оногова, който спомене за него... Ах, какъв хубавец беше!

— Ами де е сега? — шепнешком попитала бабата.

— Ей там! Виждаш ли на полето народ? Царският златар обвини момъка в кражба и го осъди на смърт. Но мнозина го смятат за невинен... Само си мълчи: не казвай никому каквото ти разказах.

Бабата се затекла към мястото, което ѝ посочила жената, но когато стигнала там, видяла трупа на Койла, разделен на две половини. Тя коленичила и се разплакала. Стомната паднала от главата ѝ се счупила на късове. Плачовете на бабата привлекли вниманието на стражата. Няколко души се спуснали към нея:

— Стрино, стрино! Забранено е да се плаче за тоя мъртвец!

— Та аз нима за мъртвеца плача? Какво ми важи той! Стомната ми се счупи, не виждате ли: чирепите се търкалят. Как да не плача?

И тя отново се заляла в сълзи и започнала грижливо да събира чирепите.

След това бабата се затекла у дома си разплакана и се хвърлила към Чандра:

— Дете мое, нещастна дъще моя! Ти си права! Беда, беда ни сполетя!

И тя й разказала всичко.

Като стрела се понесла Чандра към двореца, право в онази стая, дето седял царят.

— Как си посмял да убиеш съпруга ми? — извикала тя, цяла разтреперана от негодуване.

При нейния глас в далечните покои на царицата със звън се разтворил здраво заключеният сандък със скъпоценности, чудната гривна изскочила пред очите на всички, минала през затворените врата и се обвила около крака на разгневената княгиня.

Царят с ужас я гледал, без да може да каже ни дума. А тя в отчаяние паднала на колене, почнала да къса от мъка дрехите си и да скубе буйните си коси. Всеки път, когато се допирала до тях, вълни от пламъци излизали по всички посоки. Старата млекарка, която я настигнала чак в двореца, хвърлила на главата й масло с надежда да угаси огъня, но той пламвал все по-силно и по-силно. Десет къщи вече горели. Пламтял целият дворец и всички сгради около него. Скоро пожарът обхванал града.

Тогава бабичката викнала да плаче:

— Миличка дъще! Пожали поне моята колибка! Не помниш ли, че аз дадох подслон и на тебе, и на мъжа ти?

— Имаш право — рекла княгинята.

И тя замахнала с ръце към оная страна, където била къщицата на бабата. Пожарът изведнъж спрял там, ала продължавал да пламти по другите части на града, докле всички къщи изгорели.

След това Чандра повела бабата — да й каже къде лежи мъртвият й мъж. Млекарката я отвела в гората. Чандра почнала да плаче по съпруга си. Дълго чупила ръце от скръб и плакала. Най-сетне тъгата й утихнала. Княгинята вдигнала ръце към небето и рекла:

— Махадева, велики боже! Дай живот на оногова, който беше отреден от тебе да ми бъде радост и щастие!

Тогава се чул глас отгоре:

— Направи двете на едно и аз ще дам на едното живот!

Чандра разбрала.

— Скоро иди донеси игла и свилен конец! — рекла тя на бабата.

Млекарката се затекла до вкъщи и донесла игла и конец. Княгинята зашила двете половини на мъртвия Койла, па почнала изново да се моли:

— Мили Махадева, велики боже! Аз направих от двете едно. Дай живот на мъжа ми: ти си всемогъщ, от тебе иде всеки живот!

И ето че станало чудо: Койла оживял. Той прегърнал жена си, а тя му разказала какво станало, додето бил мъртъв. Хората от онова царство узнали за чудото. Всички рекли:

— Сам Махадева съживи тоя мъж — да ни бъде цар. Той трябва да царува над нас и неговото потомство да управлява синовете ни.

Те избрали Койла за цар. Дълго царувал той в оная страна. А опожарената столнина цели векове била пустиня, където и трева дори не можела да поникне. Тъй Махадева, който е справедлив, наказал царя, златаря и ония граждани, които наклеветили Койла и го осъдили на смърт.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.